

[Viggo Starcke.]

stationering; er ikke helt klart. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Så var det noget vrøvl!). Ja, så var det blevet understreget, at det var det. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det er nemlig ikke vrøvl!). Jo, det er det, højtærede statsminister; man kan ikke både være socialist og liberalist på een gang. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Jo, man kan!). Nej. Jeg ville gerne se det kunststykke opført i manegen, før jeg tror det. I hvert fald udtalte det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at han var uenig med de gamle socialister, som ønskede, at produktionsmidlerne skulle overføres til fælleseje, og det ærede medlem udtalte:

„I socialdemokratiet af i dag har vi ikke denne opfattelse.“

Ja, men er socialdemokraterne da lygte-mænd, som nu har tilladt sig i 80 år at lokke arbejderne med det mål for øje, at samfundet skulle overtage produktionsmidlerne, og som i det ene europæiske land efter det andet har forsøgt at føre socialistisk politik med det resultat, at Europa er ved at gå ned i hægedyndet? Hvis nogen skulle være lygtemænd i den forstand, så må det være socialdemokraterne; men jeg vil ikke beskylde dem for at være det. De er mørkemænd, for en lygtemand har dog i hvert tilfælde lys i lygten.

Socialisme anser jeg for at være en ulykke, fordi den bygger på en længst forældet teori, på en ideologi, der i dag er forladt af mange socialdemokrater; men den spøger endnu som et genfærd. Socialismen er en farlig teori, og erfaringerne ude i Europa har vist, at den har medført store ulykker. De farligste socialister findes imidlertid ikke i socialdemokratiet, ikke engang indenfor det kommunistiske parti. De farligste socialister er dem, der findes i de borgerlige partier. For det første fordi det er dem, der har ansvaret for de uretfærdige samfundstilstande, der har skabt socialisterne og kommunisterne; det er dem, der har skabt forudsætningerne for fattigdommen og for bolignøden. For det andet fordi socialister i borgerligt antræk er farligere end de socialister, der åbenlyst vedkender sig deres anskuelse. Planøkonomi er f. eks. socialisme; restriktioner er socialisme, statsindgreb er

socialisme; skatter er socialisering af folks indtægt og formuer; inflation og kroneforringelse er det værste og mest ødelæggende komplement til socialismen, og for alle disse former for socialisme findes der repræsentanter langt ind i de borgerlige partier. Jeg skal blot henvise til, at f. eks. liberaliseringsprocenten i Danmark under en liberaliseringsregering og liberaliseringsprocenten i Norge under en socialistisk regering ligger nøjagtigt på samme niveau, 75 pct. Med stor åbenhjertighed fremgår det af en kronik, at der ikke er så forfærdelig stor forskel mellem socialister og borgerlige partier, en kronik, som den tidligere finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, skrev den 27. juli i år, og hvori han afviser en debat om principper og derefter skriver om de fire gamle partier — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Sandheden om denne sag er jo nemlig, at den *principielle* afstand mellem partierne bliver stadig mindre. Det gælder ikke mindst i forholdet mellem socialdemokratiet og de såkaldte „borgerlige“ partier, hvor tidligere den største principielle kløft fandtes.“

Dette betyder, at den principielle kløft er udvisket mellem socialisterne og de borgerlige partier, og at retsforbundet er det eneste parti, der virkelig er modstander af socialismen.

Efter dette valg er retsforbundet imponeret over, at det virkelig er lykkedes de gamle partier at fastholde og forøge deres vælgerkorps til trods for de resultater, de har at pege på. Siden 1903 er skatterne i Danmark steget fra et beløb af 100 mill. kr. til 5 600 mill. kr.; den kommunale gæld er steget fra 135 mill. kr. til 2 000 mill. kr., statsgælden er steget fra 245 mill. kr. til 10 000 mill. kr.; pantegælden på faste ejendomme er steget fra 1½ milliard til 18 milliarder; kronen er gået ned i en trediedel, og handelens liberalisering mangler endnu 40 pct., idet 2½ milliard af Danmarks import stadig ligger under restriktioner.

Retsforbundet er efter valget halveret. Dette betyder ikke, at sandheden er halveret, men det betyder, at muligheden for dens virkeliggørelse er halveret.

Den højtærede statsminister sagde i sin åbningstale, at